

на среща ѝ. Ний още незнаехме, че Божица е отдавна напуснѣта отъ нашия ескадронъ и заета отъ неприятеля. Капитанъ Филиповъ се съгласи, но подиръ малко, прибави:

— „Съмнявамъ се да ли ще може Русковъ да се промъкне къмъ Божица, защото ако би било възможно, то командущия ескадрона подпоручикъ П. щѣше ни даде нѣкои свѣдения. Боже се да не би този ескадронъ да е унищоженъ или тѣй разпокъсанъ щото не е ималъ никаква възможностъ да даде потрѣбнитѣ свѣдѣния на позицията. При това, — продължи сжщия, — знаешъ ли, че прѣди да дойдешъ тукъ, паднахъ нѣколко кринковски коршума?“ и ми показа два такива.

Дѣйствително това бѣхъ сжщински кринковски куршуми, които бѣхъ пуснѣти отъ къмъ Шипковичкия връхъ.

— „Азъ се страхувамъ че въ опълченската дружина, която не се яви на позицията е имало нѣкои подлѣци, които сж стрѣляли по насъ въ тилъ“, добави загрижено капитанъ Филиповъ.

Въ това сжщото врѣме, азъ се обърнахъ къмъ онази страна, отъ гдѣто спорѣдъ послѣдния, сж стрѣляли опълченцитѣ по насъ, и видѣхъ че се зададе една войскова колона, слѣдъ нежъ — втора... третя... и прѣди да обърнѣ вниманието Филипову за това, обърнахъ се къмъ войницитѣ и казахъ:

— „Момчета, куражъ! помощъ иде... това е 2-а дружина!

Войницитѣ се окуражихъ, та съ радостъ и и заканване къмъ сърбитѣ, почнахъ по-усилено да стрѣлятъ. Капитанъ Филиповъ се вгледа къмъ онази посока и ми обърна вниманието върху появившитѣ се колони, които вмѣсто да идятъ къмъ насъ, почнахъ да се скриватъ задъ върха